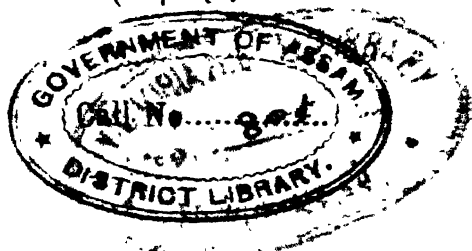

दवनी

१९३५ ई०, ५८८ शब्दवाक ।

लिखक— श्रीतिलकचन्द्र दाम
प्रकाशक— श्रीनन्दमोहन काकती

— দৰদী —

১৯৩৭ ইং

৪৮৮ শঙ্কৰাব্দ ।

DISTRICT LIBRARY
(HEM BARUA COLLECTION)

TEZPUR.

লিখক— শ্ৰীতিলকচন্দ্ৰ দাস
প্রকাশক— শ্ৰীনন্দমোহন কাকতী

প্রিন্টার—শ্রীসোণারাম বেঙ্গ
নিউ প্রেছ, গুরাহাটী ।

—কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ—

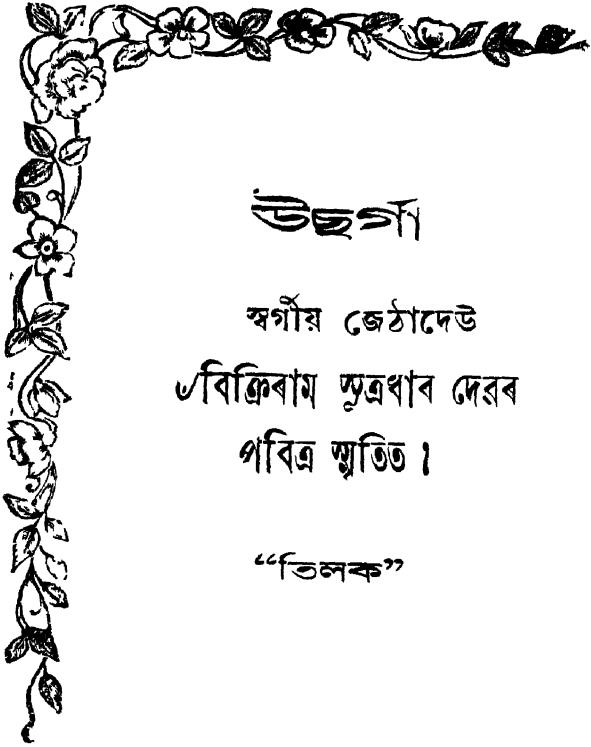
সপোনতো ভবা নাছিলো মোৰ চেনেহৰ “দৰদী”য়ে যে বাইজৰ আগত কেতিয়াবা মুখ খনি দেখুৱাব পাৰিব ; কিন্তু উঃ লক্ষীমপুৰৰ শ্ৰীযুত কদ্ৰেশ্বৰ বানীয়া, বি-এ, এছ-ডি-ছি, ডাঙৰীয়াৰপৰা উৎসাহ পাই আমি “দৰদী”ক বাইজৰ সমুখলৈ আগ বঢ়ালো । তেখেতৰ পৰা উৎসাহ নোপোৱা হ’ল “দৰদী”, যে ক’ত গৰুহি গ’ল হেতেন তাক কোনে জানে ? সেই কাৰণে আমি তেখেতক আমাৰ অন্তৰৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো ।

হাতে লিখা অৱস্থাতে বৰপেটাৰ শ্ৰীযুত অৰ্জুনচন্দ্ৰ দাস ডাঙৰীয়াই কিতাপ খনি চায় দিয়ে আৰু মোৰ হিতাকাঙ্ক্ষী বন্ধু শ্ৰীযুত নন্দ মোহন কাকতীয়ে প্ৰেছত দিয়া সময়ত আমাক বহুত পৰামৰ্শ দিয়াৰ কাৰণে ছয়ো জনকে কৃতজ্ঞতা জনাইছো ।

এতিয়া “দৰদী”য়ে অসমীয়া বাইজ আৰু বিশেষকৈ মোৰ “কটনায়ান” বন্ধুগণকলৰপৰা এফেৰি চেনেহ পালেও “দৰদী”ৰ জন্ম সাৰ্থক হব । ইতি—

গুৱাহাটী,
২৬/৭/৩৭ ইং ।

লিখক

উছগা

স্বৰ্গীয় জেঠাদেউ
বিক্ৰিৰাম সূত্ৰধাৰ দেৱৰ
পবিত্ৰ স্মৃতিত ।

“তিলক”

সূচী

বিষয়

পিঠি

—প্রথম ছোঁৰা—

১। আজি আহাহে নীৰৱ পূজাবী	...	১
২। ভাই অসমীয়া বিহৰ পেপাটি বা	...	২
৩। আজি মিলিছে আনন্দে প্ৰাণে-প্ৰাণ	...	৩
৪। জনম ভূমিৰ পূজাৰ বাবে	...	৪
৫। আজি অসমৰ সাৰলী বনত	...	৫
৬। আজি জননী পূজাৰ দিন	...	৬

—দ্বিতীয় ছোঁৰা—

৭। কপহি	...	৭
৮। সন্ধিয়া আহিছে নামি	...	৮
৯। মধুৰ মাধৱী নিশা	...	৯
১০। হেৰা—কোননো সেয়া	...	১০
১১। প্ৰভাতী পৰতে	..	১১
১২। প্ৰভাতী বেলৰ কনক জেউতি	...	১২
১৩। জ্ঞানাকে হাঁহিছে	..	১৩
১৪। আহা আহা চিৰ মনোৰম	...	১৪
১৫। প্ৰাণৰ বেদনা	...	১৫
১৬। উথলি উঠিছে অশ্রু-সাগৰত	...	১৬
১৭। আৰতি প্ৰদীপ	...	১৭
১৮। স্নানৰ দূৰ নীলিমা মাজেৰে	...	১৮
১৯। নিখিল ভূবন মুখৰিত কৰি	...	১৯

বিষয়	পিঠি
২০। তুমি যে সদায় কাম্বতে থকা	... ২০
২১। ফুলৰ সুৰভী	... ২১
২২। মহা অসীমৰ সোণালি সঙ্কীৰ্ত	... ২২
২৩। সপোনতে সখী পালেহি বাতৰি	... ২৩
২৪। নীলিমত আজি	... ২৪
২৫। চৰণ নেপুৰ ধ্বনি	... ২৫
২৬। কোননো বাঁচিলে লতা-ফুল নিয়ন্ত্ৰিত	... ২৬
২৭। মন-সাগৰৰ মধুৰ পাৰত	... ২৭
২৮। বটভে মলয়া হালি জালি সৰে ফুল	... ২৮
২৯। আজি কুঞ্জ কুঞ্জ	... ২৯
৩০। কেতুৱা শুৱনি	... ৩০
৩১। তোমাৰ স্মৃতি জাগে	... ৩১
৩২। ডাৱৰৰ আঁবে আঁবে	... ৩২
৩৩। সম মন আজি ফাগুণ দিনত	... ৩৩
৩৪। চিন্ন মেঘৰ শৃংখ বুকত	... ৩৪
৩৫। মাধবী মধুময় ফাগুণ দিনত	... ৩৫
৩৬। কোন বিহুতীৰ বন-গীত ফাকি	... ৩৬
৩৭। ভৈয়ামৰ আজি এছাটি সমীৰে	... ৩৭
৩৮। পাবানে নিদ্ৰিয়ে চুমা	... ৩৮
৩৯। আহিব হেৰোৱা দিন	... ৩৯
৪০। কত যতনেৰে গথা মালাধাৰি	... ৪০
৪১। ফুল-পৰিমলে নিলেহি মাধুৰী	... ৪১

—প্রথম ছোঁরা—

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

(১)

আজি আহাহে নীৰৱ পূজাবী
পূজাৰ সমল লই ।
লগত নানিবা ষোড়শোপচাৰ
কৰণী আহিবা থই ॥

ছটি নয়নত
আনিবা চকুলো,
মন অভিমান
সমাপি সকলো,—
মাতৃ-চৰণ দিয়াহি তিয়াই
নীৰৱে নীৰৱে গই ।

শঙ্খ-আৰতি কাকো নুশুনাবা,
শিঙা বৰকাহ একো নবজাৰা,
আৰতিৰ ধ্বনি পবনে উৰালে
পূজা যে নহব জয় ॥

DISTRICT LIBRARY
(HEM BARUA COLLECTION) বৰপেটা,
TEZPUR.

১৯৩৬।

(২)

ভাই অসমীয়া, বিহুৰ পেপাটি বা,
মন উচোটোৱা
স্বাধীন সুৰত
বিহুৰ পেপাটি বা,
ভাই অসম, বিহুৰ পেপাটি বা ।
দূৰ অতীতৰ
স্বাধীন সুৰত
বনগীত এটি গা ।
নাহৰ ফুলিছে
তগৰ ফুলিছে
বইছে মাধুৰী বা,
বহাগীয়া ফুলেৰে মালা গাঁথি লই
জননী পূজালৈ যা ।
ভাই অসমীয়া জননী পূজালৈ যা ॥

গুৱাহাটী,
১৯৩৬ ইং

(৩)

আজি মিলিছে আনন্দে প্ৰাণে প্ৰাণ
নাই ভেদাভেদ হিন্দু মুছলমান ।
জন্ম-ভূমিৰ পুণ্য পূজাত
মিলন ছবিটি আজি ;
আৰতি উঠিছে বাজি ;
আমি অসমীয়া আমি অসমীয়া,
নাই ভেদাভেদ হিন্দু মুছলমান ।

“অসম আমাৰ জন্ম ভূমি,”
একতা ছন্দত আজি
বিশ্বত উঠিছে বাজি,
পূজনীয়া অসম আমাৰ ধ্যান,
মাতৃ পূজাত নাই মান অভিমান ।

চিৰ চেনেহী আইৰ বাবে
সকলো উঠিল জাগি —
এলাহ-নিহালি ত্যাগি ;
ধৰা সকলোৱে একতা ছন্দে তান,
জয় জননী জন্ম-ভূমি গান ।

বৰপেটা,
১৯৫৬ ইং ।

জনম ভূমিৰ পূজাৰ বাবে
নিজৰ জীৱন কৰিম পণ
যাম সাজি কাচি বগুৱা সাজে
যেতিয়া আহিব জাতীয় বণ ।

আহিব আকউ শঙ্কৰী যুগ'
আহিব আকউ লাচিত যুগ
আহিব আকউ শত মণিৰাম
দেশৰ কাৰণে কৰিব পণ ।

শত হেমচন্দ্ৰ হেমকোষ লৈ
জননী পূজাত দিবহি মন,
শত 'অম্বিকা'ই অকলে অকলে
হেং দাং লই কৰক বণ ।

(৫)

আজি অসমৰ সাৰদী বনত
বাজে সোণোৱালী বেণু
বতাহে বতাহে বিয়পি পৰিছে
ফুল শেৱালিৰ বেণু ।

এফাকি লেছাৰি
স্বাধীন যুগৰ,
এফাকি ভটি ।
দান শঙ্কৰৰ ।

সেউজী পথাৰে নেঘেৰি খোপাৰে
নাচে বালা কণু জুহু,
অসমী অসমী চেনেহী অসমী
পৰাণ লভিছে পুহু ॥

গুৱাহাটী
১৯৩৭ ইং ।

আজি জননী পূজাৰ দিন,
শত জীৱনত বাজিছে নীৰবে
স্বদেশ-প্ৰেমৰ বীণ ।
নহওঁ নিঃস্ব হীন.
বাখিম প্ৰাণৰ চিন,
স্বদেশৰ বাবে
যুজি মৰি যাম,
আহিব গৌৰৱ দিন ।

আজি স্বাধীন যুগৰ বক্তা,—
অসমী-ডেকাৰ পৰাগত ৰব
নহৰ ৰণত শক্ত ।

আজি বতাহে বাইছে বীণ,
“জয়-জননী অসম” সঙ্গীতে—
আনিব উজ্জল দিন ॥

(৭)

কপাহি,

গালত বোলালি হেঙুলী চন্দন
ভাব মুকুতা চিটালি,
মলয়াট দিনে চুমাৰ পৰশ
সুৰভী সুসমা বিলালি ।

বিহগে তেজিলে বাব,
গে'বুলি-গোপালে পাহিটি মেলিলে
শেরালি তুলিলে গাৰ ।

সখিটি,

কোন সুদূৰ অচিন দেশত
বাঙলী অধৰ লুকালি,
স্মৃতি পাহৰণী হেৰোৱা দি-ব
হিয়াত আকউ জগালি ।

গুৱাহাটী,
১৯৩৭ ইং ।

(୮)

ସକ୍ରିୟା ଆହିছে ନାମି
ନିଫୁଟ ସନ୍ନୀତ ପାହି
ମେଘ-ବିମାନତ,
ପ୍ରକୃତି ଦେରୀয়ে ବୟ
ସ୍ୱହଳ ମଞ୍ଜୀର ଯୁବି
ଦୂର ନୀଲିମତ ।

ଦୂର ସୁଦୂର ପବା
ମରମ ବାବତା ଆହେ
ମନ୍ତ୍ରଣା କୋଳାତ,
ମିଳନ ମାଧୁରୀ ଚାଲେ
ସେହି ବାବତାୟେ ମୋର
ଦିବହି ହିସାତ ।

ଓରାହାଟୀ,
୧୯୦୫ ଈ।

—দ্বিতীয় ছোঁরা—

মধুর মাধবী নিশা
অকলে অকলে বহি—
ভাষা মনে মনে,—
তুমি যেন
কাঁধবতে আছা ।

লাজতেই বঙা পবি
ফুলাম কাপোব খনি
দাঁতেবে কামুবি
কিয় তুমি
মুখেবে নেমাতা ?

এটি বাব চেনেহেবে
বাহু-পুষ্প হাঁছি দিলে
ক'ন্ত যে লুকোরা,
ব্যর্থ কবি—
প্রেমব শলিতা ।

হেৰা—কোননো মেইয়া
ফুলনিৰ পৰা
জুমি জুমি চায় ?
মই— লুকাই লুকাই
চাবলই গলে—
চাৎ কৰে গুচি যায় ।

সখি— কিয়নো হে তুমি
ইদৰে সদাই
খেলিছাহি লুকা ভাকু,—
মোৰ— ব্যৰ্থ কৰি কিয়
হৃদি-লুইতৰ
মৰম-কল্পনা-সাকো ।

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY
(১১)

প্রভাতী পৰতে
গায়কী কেতেকী
মিলন মাধুৰী
সুবে,
বিহৰ বাতৰি
দিলে ।

প্ৰবাসী ঘৰতে
শযনে আছিলো
টোপনি ভাগিলে
মোৰে,
মনো উকুৰাই
নিলে ।

গুৱাহাটী:

১৯৩৬ ২২।

প্রভাতী বেলিৰ কনক জেউতি
 লাহতি ফুলত পৰে,
 কলিয়া ভোমোৰা চৌদিশে উৰিলে
 মৃছ গুঞ্জৰণ
 স্নবে ।
 পৰাগ পগলা
 কৰে ॥

কোমল হাতেৰে বিছৰ পেপাটি
 বাঙলি ঝুঁঠত তুলি
 মাতিলে ঠাৰেৰে দীঘল স্নবেৰে
 লগৰী আহিব
 বুলি ।
 হৃদয় ছৰাব
 খুলি ॥

জোনাকে হাঁহিছে নীল আকাশত
হিয়াৰ অমিয়া
ঢালি,
হৃদি-আকাশত কোনেনো হাঁহিছে
সুবৰ মাধুৰী
তুলি ।

নয়নত নাভাহে তোমাৰ অধৰ
প্ৰবাসী তুমি সে
আজি,
মাথো তব স্মৃতি আছে পবাণৰ
ব্যথাৰ তাৰত
বাজি ।

ଆହା ଆହା ଟିବ ମନୋବନ୍ଧ,
ଆଲୋଡ଼େ ଆଲୋଡ଼େ
ଭାବି ମୋକ—
ହୀନ,
ଲୁକାହି ଥାକାନୋ
ଆକ କତ
ଦିନ,—
ଢୁବ ମାରି ସ୍ମୃତି-ସବସତ ।

ଆହା ଆହା ପୁତ ପ୍ରିୟତମ,
ନିଦିବା ହିରୀତ
ବିପୁଲ ବେଦନା,
ମନତ ଅସହ
ବିବଚ୍ଚ ଯାତନା,
ସ୍ମୃତି-ବାଣ ମାରି ହୃଦୟତ ॥

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

(১৫)

প্ৰাণৰ বেদনা

নোৱাৰি সহিব,
পৰাণ কান্দে কি সুৰ
ভুলি ;

অতীতৰ কথা

হৃদয়ৰ ব্যথা
জীৱন মাধুৰী আহিছে
ভুলি ।

বিদায়ৰ বেলি

আকুল চাৰানি,—
গাতৰ সুৰত নাচিছে
হুগি ;

তাহানিৰ কথা

পৰিছে মনত,
বুকুত বিবহ উঠিছে
ফুলি ।

উখলি উঠিছে অশ্রু-সাগৰত
আনন্দ কণিকা এটি ;
উজলি উঠিছে সেই কণিকাত
মৰম-চেনেহ-প্ৰীতি ।

'আছিল সহ
বিবহানলত
কোমল পৰাণ পুৰি,
আজি বিবহব
পৰিছে ওৰ
মিলন আহিছে উৰি ।

সখা মিলনত
আকুল চকুত
জ্বলিছে বঙব কান্তি,
শতক দিনব
বেদনা শেষত
হিয়াত লাগিছে শান্তি ।

আবতি প্রদীপ

কোনেনে জ্বালালে

সন্ধিয়া পৰত,

নিফুট সূৰত

কোনে গাঘ গান

দেৱ দেউলত ।

বিঃৰ চৰণ হৃদয়ত লভ

নাৰৰ পূজাৰী

পূজাত মগন,

ভকতি দীপেৰে মন্দিৰ জ্বলাই

কৰিছে ধইন

পূজাৰ লগন ।

স্বদূৰব দূৰ
নীলিমা মাজেৰে
নয়ন বাণ
মাৰিছা ভূমি,
বিজুলিব দৰে
নিমিষে লুকোৱা
নেদেখো মই
চালেও জুগি

পাহৰো বুলিয়ে
ভাবিলে মনত—
অনন্ত পিপাসা
হিয়াত বয়,
প্ৰেমৰেই বান
দিল-দৰিয়াত,
বিশ্ব-বুকুত
প্ৰেমৰ জয় ।

নিখিল ভুবন
মুখরিত করি
স্বরদি সঙ্গীত বাজে,
চন্দ্রমা তবাই
নবীন সাজেবে
নর আকাশত সাজে ।

মাধুরী নলিনী
খুলিলে ওরণি
শ্রীতি পবনৰ লাজে,
আবুলী চকোৰ
উবিলে চৌদিশে
মোহন ছবিটি বাজে ।

ভূমি যে সদায় কাষবতে থকা
তথাপিও কিয়নো নিদিয়া দেখা
ইমান নিঠুৰ ভূমি ?
ক'তনো কেতিয়া নীৰৱে ওলোৱা
বিজুলিৰ দৰে নিমিষে লুকোৱা,
দূৰ নীলিমাত ভূমি ।

জুৰ পূৰ্ণিমাৰ জ্ঞানাক-সোঁতত,—
মোহন বীণাৰ মধুৰ সুৰত,—
ভুলোৱা মৰত ভূমি ;
আহা আহা আহা সখা প্ৰিয়তম,
মানৱ-হিয়াৰ চিৰ মনোবম,
ফাগুণ বসন্ত ভূমি ॥

ফুলবে সুবতি
পৰিছে বিষ্ণুপি
অবনীত বাজে
অমিয়া গান,
মুহু মধু গন্ধে,
স্মৃতি ভবা ছন্দে, —
তুলিছে হিয়াত
অতীত তান ।

সুনীল আকাশে
হাঁহিছে জোনাকে
ধবাত ঢালিছে
সুরদী সুর,
স্মৃতির ছবিটি
বুকুতে সারটি
বিধুব হিয়া
পৰিছে জুব ।

মহা অসীমৰ সোণালী সঙ্গীত
পাহাৰে শ্ৰান্তবে বাজে,
কোন অজানাই মানসী প্রতিমা
হিয়াৰ মাজত সাজে ।

চকিত চঞ্চল

তনু প্ৰাণ মন,
অথিৰ অবিৰ
বিবহ বিমন
আজি শৰতৰ বৃন্দা-বিপিনত
কাৰনো মূৰলী বাজে ।
থমকি থমকি স্তব মৰে যায়
নীলীম-আকাশ সাজে ॥

সপোনতে সখী গালেছি বাতৰি
দিঠকে বাউল। হয়,
বোলে চিত্ৰলেখা নাকান্দিবা সখী
ভুবন্তে আনিম মই ।

পালো সপোনত
প্ৰাণ-প্ৰিয় মোৰ,
দিঠক নাই,-

আছে চকু লোৰ;
যোবা চিত্ৰ সখী, কুমৰক লই
আগিবা শোণিতপুৰ,
বিবহ বেদনা মধু বামিনীৰ
পৰাণে নসহে মোৰ ॥

নৌলিমাতে আজি
কোন অপকপে
পাতিছে কপৰ খেলা,
বিশ্ব-নিখিলত
এমুৱা শূৰনি
কিহৰ আজিনো মেলা ।

গগন কঁপাই
শূৰদী শূৰত
বা,জছে সুন্দৰ বীণা
তথাপিয়ো কিনো
কি এটি ভাৰত
পৰাণ আজি যে দানা ।

চৰণ নেপূৰ ধ্বনি
শুনো আজি বিগি বিগি,
কোন আহে
কোন আহে অই;
নেহাৰি কুমুম পাহি
চকুলোৰে যায় ভাছি
বীণ বায়
কোনে বহ বই

সপোনে সচিত্তে আজি
মুঠ হৰ উঠে বাজি.
চৰণ-নেপূৰ ধ্বনি,
দুগুৰাৰ জুনজুনি ;
দুৰ্বিৰিত মুকুতাৰ মালা
কোনে গ'ল থই ?
হৃদূৰৰ সপোন বাৰতা
কোনে দিলে কই ॥

কেনেনো বাচিলে লতা-ফুল নিয়ন্ত
কেনেনো বাচিলে ছৰা,
কেনেনো সঁচিলে যুগ-দুল বননিত
দেখিলে বনিয়া কণা ।

বিহৰে বৰনৈ বা-বে থৰ হৈ
গা-কৰ হিমা খন হৰা,
দেহা নৈ উকড়া মন গৈ উকড়া
জীৱ সঁচেলী ৰে ।

যাব গৈ উজ্বালি নামনিৰ গাভক
নহৰ জাযাওঁ ৰা,
বহাগা বতাহত হৈ গৈ লভিব
ভাৰি বিধাতাৰ জৰা

মন সাগৰৰ

বিজন পাৰত

নীৰৰ বীণা উঠিল বাজি,

গোলাপী কুঞ্জত

সোণ ছটিয়ালে

কোনেনো মৃদু পৰশি আঁজি !

কেহুৱা সুন্দৰ

কিনো অপকণ,

কোন নন্দনৰ

পাৰিজাত ফুল,—

আহে নানা নিতে,

পুলকিত চিতে,

নৱ আভৰণে সাজি,

হেৰোৱা দিনৰ

নবীন উছৰ

উঠে পৰাগত বাজি ॥

গুৱাহাটী,

১৯৩৭ ইং ।

বইছে মলয়া

হালি জালি পবে ফুল,

পাহাৰবে বন

হই উচাটন

পৰে ঢলি বিয়াকুল,

হালি জালি পৰে ফুল ।

এছাটি সমীৰে

পৰাণ কৰিছে ভুল,

দাঘলী ঢেকীয়া

কেনে শূৰ্ণনিয়া

নাই কোনো তাৰ তুল,

পৰাণ কৰিছে ভুল ॥

গুৱাহাটী,

১৯০৭ হং ।

আজি কুঞ্জে কুঞ্জে
উৰিছে ভোমোৰা,
ফুলত নাচিছে
পখিলা সখী ;
বিবিধত আজি
গাইছে বিহগে
অৰুণ-কিৰণ
ওলোৱা দেখি ।

তটিনী-বুকুত
বাঙলী বহন,
শৈল-শিখৰত
সোণালী বৰণ ।

কৰা উপভোগ
আহা ভাই ভনী,
ধৰাৰ মাধুৰী
চেনেহী সখী ॥

কেহুৱা শুৱনি

চিকিমিকি তৰাবে শাবী ।

নিজম যামিনী

জীৱন কাহিনী

নিফুট বিননি—

মলয়াত ফুৰিছে ভাঙি,

শুৱনি তাৰকাৰ হাত ।

পৰাব আঁচল

মলয়াই দিৱোত লাৰি ।

নীৰৱ বীণাও

ক'ব দগিণাৰ

মদ মূছে নাত—

স্বপ্ন হিয়া উঠিছে জাগি,

ক'ব ফাগুণৰ বা' লাগি ।

বৰপেটা,

১৯৩৭ ইং

(৩১)

তোমাৰ স্মৃতি জাগে,—

নীল আকাশত সন্ধিয়া বেলা

বিজুলী যেতিয়া হাঁহে ॥

শাৰকা বাশিৰ

মুছ হাঁহিটিত,

সন্ধিয়া পৰৰ

সমীৰ ছাটিত,

যেতিয়া গগন উপচি পৰে.—

তোমাৰ স্মৃতি জাগে ।

নিশা মাৰ বয়

কৰুণ সুৰত,

দিগ দিগন্তৰ

অঁচন পূৰত ;

শেষ-মিলনৰ এছাটি আঁহি

মলয়াৰ বা' লাগে,

তোমাৰ স্মৃতি জাগে ॥

গুৱাহাটী,

১৯৩৭ ইং

ডাৱৰৰ আঁবে আঁবে
কাৰনো হাঁহিটি অই
বিৰিঙিছে নীলিমাত সউ ।
বাঙুৱালী অধৰৰ
হেঙুলী কিৰণ সতে
জৰি পৰে অমিয়াৰ মউ ।

স্ব-জুৰ সন্ধিয়া আহে—
মধুৰ স্মিৰিত ভাৰে,
মন-সাগৰৰ
উদাস পাৰত অই ।
পৰাণ পুলকে নাচে,
কাৰনো ছবিটি আছে—
মোৰ জীৱনৰ
মানস-পুৰত বই ॥

মম মন আজি কাশ্ণ দিনত
সচকিতে উঠে শ্রাণ নাচি
কাৰ এটি হেৰোৱা চিনত ।

কোনে গায় গান নীলিম-পুৰত,—
পুৰী বসন্ত ললিত দীপক
বাজে মোৰ হিয়াৰ চুৰ্ত ।

মোৰ স্মৃতি যদি বাখিছা মনত,—
বেদনাৰ চকুলো এটুপি
অযাচিত্তে দিবাহি পেলাই
(মোৰ) মৰণৰ স্বৰ্গ কুটীৰত ॥

চিন্ন মেঘৰ শৃঙ্খল বুকত
কাৰনো বেদনা উঠিল জাগি.
মনত পৰিল কাহানিৰ কথা
ক'ৰ মলয়ৰ পৰশ লাগি ।

ক'বনো বিহগী
কিনো গীত গায়,
বিবহ ব্যথাত
বননি কঁপায় ;
বন্ধ হিয়াৰ গুপ্ত বাণী
কাৰনো জনায় বিদায় মাগি,
নির্ভাক পৰে গন্ধ মাধৱী
শান্তক দিনৰ জীৱন বাগি ॥

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

(৩৫)

মাধৱী মধুনাথ ফাগুণ দিনতে
বাঞ্চে আজি কাহানিৰ স্মৰ,
নাহাৰ নাওবে গৈ জাঁৱনৰ গীতে
কৰে বিশ্ব আনন্দত পূৰ ।

মঞ্জল মুকলী ধৰি
বাঁজিছে আকাশ ছানি,
পাৰাণনে নিজৰ
স্বৰ:

কুলি শুভ গোৱা নাই
মুঠ স্মৰে নানিমা কপাই
কোনে নিলে গীতিমাৰি
তোৰ ?

সখী তোৰ দেখি মলিন মুখনি
বহি পৰে মোৰ চকু লোৰ ॥

গুৱাহাটী,
১৯৩৭ ইং।

কোন বিহীনতাব বন গীত ফাকি
পাৰল কাণত মোৰ.
কোন অতীতৰ স্বাধীন স্মৰণ
বাগছ বুকুত তোৰ ।

কত বৰ নৈৰ বিশাল পাৰত
 জগাই গাওৰ স্মৰণ,
কত শ্ৰেণিকৰ সোণৰ প্ৰতিমা
লুকাই কৰিছিল চুৰ ।

নেঘেৰি খোপাতে কপট পাহিটি
বাখছ সোমাই তোৰ,
জৈতুক। বঙেৰে গুঁটি বোলাই
জীৱন ভুলালি মোৰ ।

ভৈয়ামৰ আজি এছাটি সমীৰে
কিহৰ মাধুৰী লই,
গুপ্ত পৰাণ কবিলে মুকুত্
কিহৰ বাতৰি কই ।

নিজৰাব কত
কুল কুল কুল,
কাৰ ভাৱনাত
হৃদয় ব্যাকুল;
কিনো আচৰিত তবাই তবাই
কিয়নো জ্বলালে জুই ?—
দিব শেষ কৰি শতেক বেদনা
কিহৰ বতৰা কই ॥

পাষণে নিদিয়ে চুনা ;

জীৱনে জীৱনে মাধুৰী জনায়,
তৰা-দীপালিয়ে যৌৱন জগায়,
নিজৰাই শত কাবো কৰিলে
পাষণে নিদিয়ে চুনা ।

সিদিনা বিদায়-দিনা,—

সন্ধিয়া সন্মীবে উচুপি কান্দিলে,
পৃথিৱীৰ বাতি জোনে নাঠাছিলে,
কত নিজৰাই কান্দি বহি গ'ল,
নীৰৰ উছৰ-বাণা ।

জীৱন-বিষাদ দিনা,—

পূৰাৰ বেলিক কঁৱলী ঢাকিছে,
পূৰ্ণ হেপাতৰ মেলানি মাগিছে,
শীতল হাৱাৰ কই কই যায়,—
তোমাতে সকলো লীনা ।

আহিব হেবোরা দিন,
আমব ডালত
কুলিয়ে বিনালে,—
প্রভাতী পরত
শেরালি ফুলিলে—
জাগিব পুৰণি চিন ।
নাৰাখো আপোন ভিন';
সেউতি তগবে
জগাট গন্ধ,
নিজৰা বুকুত
বজাই ছন্দ—
তোমাতে কৰিব লীন ।
নাভাবিবা মোক হীন,
জীৱন-কুসুম
ক্ষণে বই যায়,
মধু দিবসতো
বেলি লহিয়ায়,—
নথ = এণোৰে চিন ॥

কত যতনেৰে গঁথা মালাধাৰী
ডিঙিতে নিদিলে আঁৰি,
বেলি লভিয়ালে ফুলো শুকোৱালে
হাতেৰে থাকোতে লাৰি ।

কোকিলে কান্দিলে সুৰে,
বতাহে কান্দিলে দূৰে,
নিজৰা বৈ গুচি গ'ল
বাথা নয়নৰ লোৰে ।

তবাই নিদিলে দেখা,
শোকৰ চোদিশে লেখা,
আজি আকাশৰ সন্ধিয়া হাৱাত
বেদনা আহিছে উৰি,
ফুলিছে মদাৰ বাঙলী বঙেৰে
কঠুৱা হাঁহিটি মাৰি ॥

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

(৪১)

ফুল-পৰিষলে নিলেহি মাধুৰী
 প্ৰাণৰ লখিমী মোৰ,
গালে গৌত ফাকি ফাগুণী চৰায়ে
 সুৱদি কঠৰ তোৰ ।

ফুলাম অঞ্চল উৰিলে তৰাই
 আছিল বুকুতে তোৰ,
কান্দোনৰ পানী ললে নিজৰাই
 তোৰেই নয়ন লোৰ ।

ডাৱৰে পিন্ধিলে কলা চুলিটাৰি
 থিতাতে কৰিলে দূৰ,
যিখিনি আছিল মধুময় স্মৃতি
 বতাহে কৰিলে চূৰ ।

**DISTRICT LIBRARY
(HEM BARUA COLLECTION)
TEZPUR.**

ছিন্ন:

১৯৩৭ ইং ।

—শেষ—